
Životní úroveň lidí z EU se nám znovu vzdaluje

Popis

Už jsme sice nevěřili sametovému heslu „áť marka za deset korun“, ale i to jsme očekali rychleji a pobilíkově. Po dvaceti letech zjišťujeme, že se od tohoto snu naopak začínáme vzdalovat. Utákně nám i země, která jsme považovali za slabší. Polsko nebo Estonsko vstoupily do EU s námi a v řadě ekonomických ukazatelů nás uštědřily.

Poslední dva roky jsme se ocitli na úle smutných úlehů. Byli jsme mezi zeměmi s nejvyšší inflací, s nejvyšším hospodářským poklesem nebo s nejvyšším propadem reálné hodnoty mezd. Západoevropské státy nejenže nedohánějí, ale naopak se od nich ještě vzdalujeme. Jsme země, kde velká a zahraniční firmy hromadí zisk na úkor zaměstnanců.

Pokud bychom zohlednili skutečnou produkci našich pracujících a standardní evropskou odměnu, byla by naše průměrná mzda o polovinu vyšší. Tedy zhruba 60 tisíc korun namísto dnešních 40 tisíc. Jsme v situaci, kdy si těch 20 tisíc měsíčně necháme; přitom v zahraničí rulety roztáhnou mocnými. V podobě zisku nebo dividendy odkládáme tyto peníze do zahraničí.

Abych byl ještě konkrétnější. Když srovnám průměrnou prodáváčku, která pracuje dva kilometry za hranicemi v německém městě Furth im Wald, a tou, která je zaměstnaná v supermarketu v Domašlicích, tak se dostaneme na propastný rozdíl. Zatímco paní v Německu bere v průměru zhruba 64 tisíc, v českém supermarketu je to 28 tisíc, tedy téměř polovina.

Rozdíly ale nejsou jen ve mzdách, ale i v sociálním zabezpečení. U nás je příspěvek na důchod maximálně 1580 korun měsíčně, německé Kindergeld je 250 eur, tedy přibližně 6 tisíc korun. K tomu ale mohou chudší rodiny navíc získat stejnou částku v podobě dalších dávek Kinderzuschlag. U nás se má příspěvek spojit s dalšími dávkami a podléhat majetkovému testu.

V poslední době se skloňuje děnský model pracovního trhu. Víš, že si ho bere jako fůkový list pro zavedení povědi bez udání důvodu. Zapomněl; ale dodat, že ten, kdo je vyhozen z práce, dostane od státu po dobu dvou let až 90 procent

platu.

A u nás v době se od strachu tohoto zlepšováníku nedozveme, a dě nově si přes státní rozpočet přerozdělují na sociálně zabezpečeně mnohem více než my. Zatímco daňová kvóta je v ČR pod 35 procenty, v Německu je to přes 46 procent. Pokud tedy chce jít Fialova vláda na ruku podnikatelům v pracovním průběhu, měla by jim povolit účt, a tento luxus musí zaplatit z daně.

Porovnání důchodových systémů je složitě, ale máme náležitě objektivní kritérium. Česká společnost je se skápněnými zubů ochotná na oltářích svých rodičů a prarodičů obětovat za jejich práci zhruba 8 procent hrubého domácího produktu. Evropský průměr je nad 10 procenty. Souhlasně pravice přitom v naší panice dělá; v;echno pro to, aby důchodcům dávala ještě mácně. Západně státy hledají cesty, jak financovat důstojně důchody. Snaha vlády přesunout odpovědnost za státní oběť, je opět jen mlha nad zíměrem přehrát v rámci důchodového systému dalším obchody komerčnímu finančnímu sektoru.

Co s tím? Prvně ze všeho je potřeba přijít s daňovou reformou. Ta by neměla spočívat jenom v drobných změnách parametrů, ale měla by být skutečnou modernizací. Od 90. let, kdy daňová systém prodělal poslední velkou změnu, se svět výrazně změnil. Je potřeba snážit zdanění lidské práce, a naopak více zatížit kapitál a digitální svět.

Souhlasně vláda se diví, a v době rozpočtu nemá peníze, ale stačilo by se podívat do zahraničí a důvod by byl nasnadě. Spousta v Evropě břeňných daní u nás totálně chybí. Koneckonců, Sociálně demokratické u nás má připravené reformní balíček, který by přinesl každoročně 200 miliard korun.

Není náhodou, a růst životní úrovně a přiblížení se k evropskému standardu proběhlo rychleji za vládu levicových než pravicových. Tradiční pravice je dít vydávat oligarchům, korporátům a bankám s minimálními daňovými zatíženími.

Sociálně demokratické jsou si vědomi toho, a bez solidarity, kvalitních veřejných služeb, tedy dobrého daňového, důchodového, zdravotního, vzdělávacího a sociálního systému, nikdy nedosihneme rychlého růstu životní úrovně. Sociálně demokratické prosazují lidskost místo sobectví. I ve společnosti totiž platí, a je etně silně jen tak, jak je silně jeho nejslabší členek.

Autorem je předseda Sociálně demokratické strany Michal Á marda

Datum vytvořeno

29.02.2024